na něž se známka vztahovala. Zvláštní úmysl, přivésti obal ve spojení se (zabaleným) zbožím, se nevyžaduje; stačí již vědomí, že se používá obalu, bezprávně opatřeného ochrannou známkou, ve styku obchodním při zboží, na něž se vztahuje chráněná známka. Ježto omyl co do trestní normy, jako v souzeném případě je v § 11 i § 23 zákona na ochranu známek čís. 19/1890 ř. zák., podle zásady §§ 233 a 238 tr. zák. trestnosti nezbavuje a zlý úmysl nevylučuje, jsou úvahy, jimiž soud odůvodnil nedostatek subjektivní stránky, právně mylné a pro posouzení viny obžalovaného bezpředmětné. Jak stížnost uvádí, stačí ke skutkové povaze přečinu podle §§ 23, 24, 25 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. dolus eventualis, jenž záleží v tom, že pachatel nepovažoval přivodění protiprávního výsledku sice za jisté, avšak za možné, a že by ho od jeho jednání nebylo odvrátilo ani, kdyby byl považoval protiprávní výsledek za jistý. Soud zjistil však v souzeném případě, že obžalovaný, bale košile do popsaného obalu a dávaje je takto do obchodu, měl vědomost o tom, že ve V. je firma C. H. B. »Zur englischen Flotte«, firma to žalující, a že tato firma měla již od roku 1926 u p-ské obchodní komory zapsanou ochrannou známku »Zur englischen Flotte«, týkající se zboží téhož druhu, totiž pánského modního zboží, nákrčníků, košil atd., a že ho proto nemohla námitka omylu nebo bezelstnosti ohledně jeho oprávněnosti k vedení této známky v žádném případě zprostiti zodpovědnosti. Tato zjištění nalézacího soudu dávají dostatečný podklad nejen pro zlý úmysl eventální, nýbrž i pro zlý úmysl přímý, a bylo proto obžalovaného bez dalšího uznati vinným přečinem podle § 23 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., jehož skutková podstata byla jednáním obžalovaného splněna.

Čís. 4410.

Vady ve smyslu § 344 čís. 9 tr. ř. lze dovozovati jen ze samého výroku porotců, jejž tvoří otázky a odpovědi na ně dohromady.

Je nepřípustné, by zmateční stížnost zdůrazňovala jednotlivé průvody, svémocně je hodnotila, formálně s výrokem porotců srovnávala a tak dokazovala nejasnost nebo neúplnost výroku porotců po rozumu § 344 čís. 9 tr. ř.

Věcná správnost formálně bezvadného výroku porotců (jímž odpověděli záporně na otázku viny) vymyká se přezkumu zrušovacím soudem.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, Zm I 71/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Liberci ze dne 26. listopadu 1931, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. a pro přestupek lehkého uškození na těle podle § 411 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá zprošťující rozsudek v celém rozsahu, uplatňujíc jen formálně právní důvod zmatečnosti podle

čís. 9 § 344 tr. ř. pro neúplnost a nejasnost výroku porotců. Porotci prý se zmýlili při svém výroku, nevzavše vůbec aneb aspoň náležitý zřetel na jasné a určité výpovědi svědků Aloise Sch-ho a Karla A-a, z nichž prý v souvislosti s výpověďmi svědků Erharda W-e a Ferdinanda K-a vychází s naprostou nepochybností na jevo vina obžalovaného aspoň ve směru § 143 tr. zák. (vztažení ruky). Totéž prý platí i ve směru přestupku podle § 411 tr. zák., poněvadž porotci nepřihlíželi k výpovědím svědků Emila P-e a Edmunda S-a, usvědčujícím obžalovaného z činu. Tyto vývody dokazují, že zmateční stížnost nepostřehuje podstatu uplatňovaného zmatku. Je ustálenou judikaturou i bývalého vídeňského i tohoto zrušovacího soudu (viz rozhodnutí citovaná u čís. 9 § 344 a § 331 tr. ř. Manzovo vydání a Kallab-Herrnritt), že vady ve smyslu čís. 9 § 344 tr. ř. lze dovozovati jen ze samého výroku porotců, jejž ovšem tvoří nejen odpovědi porotců, nýbrž otázky a odpovědi na ně dohromady. (Löffler č. 28). Jen tedy na podkladě oněch otázek a odpovědí porotců k nim lze doličovati důvody zmatečnosti v čís. 9 § 344 tr. ř. výčetmo uvedené. Bylo by proto na zmateční stížnosti, by dokázala, že onen podklad je stížen vadou nejasnosti nebo neúplnosti, že totiž výrok porotců nevylučuje různý výklad, že připouští pochybnosti o skutečném mínění porotců nebo vzbuzuje pochyby, zda porotci správně porozuměli otázce (nejasnost), pokud se týče, že porotci opomenuli odpověděti na otázku, na niž jim bylo odpověděti, nebo, že vykonávajíce své právo podle § 328 odst. 2 tr. ř. odpověděli na některou z otázek jen z části, nechavše ji ostatek nezodpověděnou (neúplnost). Že výrok porotců je stižen vadou tohoto rázu, zmateční stížnost netvrdí, tím méně doličuje a nelze to také seznati. Místo toho napadá zmateční stížnost věcnou správnost výroku porotců, snažíc se jeho tvrzenou nesprávnost dolíčiti srovnáním výroku s průvodními výsledky. To však je postupem podle zákona naprosto nepřípustným, jak dovoděno zejména v nálezu zrušovacího soudu č. 4011 sb. n. s. — str. 621. Je proto nepřípustné, by zmateční stížnost zdůrazňovala jednotlivé průvody, svémocně je hodnotila, formálně s výrokem porotců srovnávala a tak dokazovala nejasnost nebo neúplnost výroku porotců. Jako v řízení před soudy nalézacími nelze přesvědčení soudu jakožto výron volného uvažování průvodů soudem nalézacím (§ 258 tr. ř.) srovnávati formálně s jednotlivými průvody, je i v řízení porotním zásadně nedovoleno, by přesvědčení porotců, k němuž dospěli podle § 313 a 326 tr. ř., po bedlivém a svědomitém, ale rovněž volném uvažování průvodní látky, bylo formálně srovnáváno s průvodní látkou. Posouditi, zda výsledky řízení postačily či nepostačily ke kladnému zodpovědění otázek o vině, je proto výlučně věcí porotců; jejich výrok v tomto ohledu nemůže tudíž býti předmětem přezkoumávání zrušovacím soudem, již proto ne, že porotci jsou zákonem zproštěni povinnosti uváděti pro své přesvědčení důvody, s nimiž jediné by pojmově bylo lze porovnávati výsledky řízení. V důsledku toho, co uvedeno, vymyká se věcná správnost formálně bezvadného výroku, jímž porotci odpověděli záporně k otázkám, týkajícím se viny obžalovaného, i z přezkumu zrušovacím soudem (čís. 2224 sb. n. s.). Zmateční stížnost není dolíčena po zákonu, pročež ji bylo zamítnouti.